

Winterhuis

Lulu Taylor bij Boekerij:

Winterkinderen

De sneeuwengel

Wintergeheimen

Winterhart

Winterhuis

Lulu Taylor

Winterhuis

De duisterste geheimen kunnen zelfs in de diepste
sneeuw niet verborgen blijven

ISBN 978-90-225-9187-1
ISBN 978-94-023-1584-4 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Winter Secret*
Vertaling: Yolande Ligterink
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Shutterstock & Arcangel
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2018 Lulu Taylor
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Charlotte, met liefde

Proloog

In Xenia's ogen had haar moeder er nooit zo betoverend uitgezien als vandaag: haar donkere haar zat perfect in de krul, haar lippen waren verleidelijk rood en leken wel van fluweel en haar groene ogen sprankelden onder de sierlijk gebogen wimpers.

Ze stond bovenaan een sierlijke trap en het licht viel in de diamanten in haar haar en om haar hals, zodat ze schitterden als flitslampen. Alle camera's waren op haar gericht terwijl ze op die oneindige trap stond. De grootste werden door cameramannen bereden als beesten en er hingen ook camera's aan de installatie boven in de opnamestudio, tussen de veelkleurige spots en bungelende microfoons.

Mama droeg een prachtige zwarte avondjurk en haar ingewikkelde kapsel zat vol juwelen. Haar schouders staken roomwit boven de sluier uit die om het lijfje van haar jurk was gewikkeld en haar borsten omvatte. Ze leek trots, arrogant en onbevreesd.

Xenia keek toe vanuit de schaduwen en huiverde bijna toen de film de ontknoping naderde. Ze had veel van de scènes gezien en kende het verhaal, en ze kende mama's tekst zo goed dat ze de woorden bijna mee kon zeggen, maar toch was het allemaal zo echt, zo spontaan, alsof ze ze voor het eerst hoorde. De menigte onder aan de trap keek naar boven, geheel in de ban van de vrouw op het bordes. 'Jullie zijn vandaag hierheen gekomen met één doel. Jullie willen weten wie Delilah heeft gedood.'

Alle ogen waren gericht op de glinsterende, prachtige mama. Elke lamp en elke camera wees in haar richting. Daar bovenaan

de trap kon mama niets anders zien dan de gloed van de lampen. Ze wist niet wat er daarbeneden in de duisternis gebeurde en dat mocht ze ook nooit weten. Dat begreep Xenia.

Mama hief teatraal haar blanke armen, stak haar kin omhoog en zei: ‘Willen jullie weten wie Delilah heeft gedood? Het is heel eenvoudig. Ik heb haar gedood. En ik ben blij dat ik dat heb gedaan. Ik zou het morgen weer doen – en hetzelfde geldt voor jullie!’

De menigte hapte geschokt naar adem en er werd verrast en woedend gefluisterd.

‘Maar jullie kennen de waarheid niet, jullie kennen niet het hele verhaal. Als jullie alles wisten, zouden jullie het begrijpen. En dan zouden jullie zien wie hierachter zit. Zie je, de echte Delilah was al dood voor iemand van jullie haar zelfs maar kende!’

Er klonk een schot. Mama verstijfde en haar adem stokte, haar gezicht verstarde en ze greep naar haar borst. Toen wankelde ze en zakte op de grond, happend naar adem.

Er ging een huivering van ontzetting door Xenia heen.

Mama’s minnaar rende naar haar toe en nam haar in zijn armen. ‘Nee! Nee. Blijf bij me, Delilah, blijf bij me!’

Maar mama’s wimpers trilden, haar mond viel open, haar lichaam verslaptte. ‘Het heeft geen zin, het is te laat,’ fluisterde ze. ‘Alsjeblieft, Sam, probeer me niet te haten.’

‘Ik haat je niet, ik hou van je!’ Sam trok haar dicht tegen zich aan, terwijl de camera naar voren kwam voor een close-up van mama’s mooie gezicht.

‘Alsjeblieft,’ fluisterde ze, en de tranen glinsterden in haar ogen, ‘zeg nog eens dat je van me houdt.’

‘Ik hou van je, Delilah!’

‘Noem me niet zo. Noem me Sarah. Voor één keer. Meer vraag ik niet.’

‘O, Sarah, ga niet weg. Laat me niet alleen! Ik hou van je.’ Haar minnaar liet zijn hoofd op haar schouder zakken en huilde.

Haar ogen gingen dicht, haar lichaam ontspande zich en de

camera bleef teder op haar gelaat gericht, dat in de dood net zo wonderschoon was als bij leven.

Het is niet echt. Ze doen maar alsof. Mama leeft.

Maar beneden in de duisternis snikte Xenia alsof haar hart zou breken.

Deel 1

1

‘Doe je ogen maar open.’

Ik hou van die stem, dacht Daisy. De auto was tot stilstand gekomen, de motor was eindelijk uitgezet en in de plotselinge, klare stilte was Charles’ stem opvallend intens. Hij maakte nog meer indruk op haar nu ze haar ogen dicht had: die lage, hese stem, waarin een natuurlijke schorheid leek te zijn ingebouwd. Het was een van de eerste dingen die haar in Charles hadden aangetrokken, een geluid als zacht schuurpapier toen hij zei: ‘Daisy Wilcox? Dat is de mooiste naam die ik ooit heb gehoord.’

Ze waren kennelijk ergens aangekomen, maar Daisy vroeg het toch maar: ‘Zijn we er?’

‘Natuurlijk. Doe maar open.’

Charles had erop gestaan dat ze haar ogen dicht hield vanaf het moment dat ze de hoofdweg verlieten. Hij wilde een zo goed mogelijke eerste indruk geven, zodat ze meteen het volledige plaatje zag. Ze had gelachen en geprotesteerd, maar gehoorzaamd. Het leven met Charles zat vol verrassingen en die waren altijd heerlijk opwindend.

Daisy deed haar ogen open, knipperde onwennig door het plotselinge daglicht en hapte naar adem. ‘O, Charles, wat mooi!’

Ze keek naar een beeldschoon huis van goudkleurige steen, dat zelfs op deze natte januaridag warm afstak tegen de kille, grijze hemel. De smalle ramen met kleine ruitjes glinsterden in een straaltje zonlicht dat door de wolken viel, en de schoorstenen rezen indrukwekkend en tegelijkertijd sierlijk op naar de hemel. ‘Prachtig,’ zei ze ademloos.

‘Ja, hè?’ Charles lachte om haar onverholen bewondering. ‘Ik ben blij dat je het mooi vindt, maar dat arme oude Charcombe heeft er niet altijd zo aantrekkelijk uitgezien. Je had het moeten zien toen we het kochten.’ Hij gooide het portier open en sprong uit de auto. ‘Kom op. Ik wil je de binnenkant laten zien.’

Hij stond meteen aan haar kant van de auto, trok het portier open en stak een hand uit om haar uit de lage sportwagen te helpen. ‘Eerste indruk?’

‘Het is geweldig.’

Hij trok een brede grijns. ‘Mooi! Je zult er weg van zijn, dat weet ik gewoon.’

Charles ging haar voor naar een grote deur met houten panelen en een koperen deurknop in het midden. Een grote, bolvormige, kopergroene lantaarn hing aan het dak van de portiek. Hij maakte de deur open en deed een stap opzij om haar eerst binnen te laten.

Ze wist amper wat ze moest zeggen toen ze terechtkwam in een grote, vierkante hal, volgehangen met olieverfschilderijen. Het plafond was een en al kleur door de fresco’s van goden, godinnen en dikke putti, die rondartelden tussen de wolken. Langs de muren stonden sokkels met marmeren bustes en midden in de hal was een grote ronde tafel met een gigantische vaas vol witte hortensia, een sierlijke overvloed die op het dieptepunt van de winter iets van zomer meebracht. Toen Charles het over dit huis in Dorset had gehad, had ze een vakantiehuisje voor zich gezien, een eenvoudig optrekje waarin je een beetje moest improviseren.

Ik had beter moeten weten.

Bij Charles was alles groter en opvallender dan normaal, indrukwekkender en rijker. De flat in Londen waar hij zo terloops over had gesproken, bleek een penthouse in Westminster, boven in een groot huis dat zijn eigendom was. Heel iets anders dan haar verbouwde zolder in Fulham. Misschien was dat de reden waarom hij haar langzaam en stap voor stap liet kennismaken

met zijn verfijsnde leven, alsof hij haar niet bang wilde maken. In het begin had hij gezegd dat hij een succesvolle zakenman was, niets bijzonders. Pas nu, zeven maanden nadat ze een relatie hadden gekregen, kwam ze erachter hoe bijzonder hij eigenlijk was. Ze was blij dat het op die manier ging, dat ze voor hem was gevallen voordat ze had gezien hoe zijn leven eruitzag.

Een prachtige zwarte labrador kwam de hal door rennen. Haar nagels tikten op de marmeren vloer, ze blafte verwelkomend en haar staart ging als een bezetene heen en weer.

‘Wie hebben we hier?’ vroeg Daisy verrukt, en ze stak haar hand uit.

‘O, dat is Tippi.’ Charles keek toe terwijl ze de zijdezachte zwarte kop streelde en Tippi aanbiddend naar haar opkeek. ‘Ze vindt je leuk, schat. Niet dat dat me verbaast: iedereen vindt jou leuk.’

Daisy lachte. ‘Je bent vastbesloten om van mij de ijdelste persoon op de wereld te maken. Waarom heet ze Tippi?’

‘Naar Tippi Hedren, de filmster. Het is een grapje. Kijk, ik zal je laten zien waarom.’ Hij draaide zich om en nam haar mee naar een grote, lichte salon met een rij openslaande deuren, die uitzicht boden op een terras en de tot in de puntjes verzorgde tuin. De salon was met uitstekende, elegante smaak gemeubileerd: blauwzijden sofa’s, antieke meubels, kunstig gedrapeerde gordijnen en vazen met witte rozen. Op de glanzende oppervlakken stonden snuisterijen en zilveren fotolijstjes.

‘Wat een mooie kamer!’ riep Daisy terwijl ze om zich heen keek. Tippi drukte zich tegen haar heen, alsof ze de zachte aanraking van Daisy’s hand op haar kop niet kon missen.

‘Ja, hè? Er komt de hele dag een heleboel licht naar binnen en ik ben dol op het uitzicht over de tuin. Maar dat is niet wat ik je wilde laten zien.’ Charles wees naar het olieverfschilderij dat boven de open haard hing, met een paar zilveren kandelaars aan weerszijden. ‘Weet je wie dat is?’

Daisy keek naar het schilderij. Het was een groot portret van

een vrouw, gekleed in een witte avondjurk in de stijl van de jaren veertig, met mooi gegolfd, donker haar, dat naar achteren werd gehouden door een diamanten speld. Ze keek vanaf het doek de wereld in, mooi en zelfbewust, met een spoortje aanmatiging in de opvallend schuine, groene ogen en de donkerrode lippen. 'Ik geloof van niet,' zei ze langzaam en verbaasd. 'Maar toch komt ze me bekend voor. Wie is het? Iemand uit je familie?'

Charles lachte opgetogen. 'Nee! Herken je haar niet? Het is Natalie Rowe!'

'O! Natuurlijk, de actrice. Nu je het zegt, zie ik het ook.'

'Niet te geloven dat je haar niet meteen herkende. Ze was een grote ster in de jaren veertig. Je hebt *Delilah* toch wel gezien? Ze was briljant in die film en is er beroemd door geworden.'

'Ik ben bang van niet,' zei Daisy verontschuldigend. 'Ik heb er natuurlijk van gehoord, maar ik heb hem nooit gezien.'

Charles keek haar treurig aan. 'Een triest hiaat in je opvoeding. Daar zullen we iets aan moeten doen. Het is een klassieker in het genre van de film noir.' Hij gebaarde naar het schilderij. 'En dit is geschilderd voor de film zelf. Het is een beeld uit de film!'

'Jeetje.' Daisy keek met nieuw respect naar het schilderij. 'Ik ben onder de indruk.'

'De naam van de hond was een soort grap over filmsterren in het huis. Natalie Rowe heeft hier gewoond nadat ze in *Delilah* had gespeeld, zie je. Dit schilderij is hier altijd blijven hangen. Haar dochter heeft ons het huis verkocht en het schilderij achtergelaten, met de strikte instructie dat het nooit mag worden weggehaald. Ik vond het idee nogal grappig en heb ermee ingestemd. En het oude mensje woont even verderop, dus ik durf het ook niet meer weg te halen, uit angst dat ze een vloek over me uitspreekt.' Hij lachte.

Daisy lachte ook. Er gebeurde altijd wel iets bijzonders bij Charles. Het was een van de dingen die haar hadden gecharmeerd. Hij maakte het leven interessant en ongewoon, vulde het met fantasie en dromen en liet die vervolgens werkelijkheid wor-

den. ‘Wat een prachtig verhaal. Nu moet ik de film zien.’

‘Dat gaat beslist gebeuren. Maar er is nog iets anders wat ik je wil laten zien.’

Op dat moment werd er op de deur geklopt en kwam een bezorgd kijkende vrouw de kamer in. Ze had een spijkerbroek aan en veegde er haar vochtige handen aan af toen ze binnenkwam. Haar bruine haar was in een ruwe paardenstaart getrokken en haar diepliggende grijze ogen stonden ongerust. ‘Het spijt me, meneer Redmain, ik had u niet binnen horen komen!’ Ze had een zachte, Schotse tongval. ‘Ik zou meteen zijn gekomen als ik had geweten dat u was gearriveerd.’

‘Maak je niet druk, Carol, het is prima,’ zei Charles opgewekt. ‘Ik had zo’n haast om mijn schatten te laten zien dat ik je niet eens gedag ben komen zeggen. Schat, dit is de fantastische Carol, mijn uitstekende huishoudster en probleemoplosser. Zij en haar man Steve wonen hier het hele jaar en houden overal een oogje op.’

‘Hallo,’ zei Daisy met een glimlach. Dus dit was een van de vele probleemoplossers in Charles’ leven. Hij leek omringd te zijn door een team van buitengewoon efficiënte en vertrouwde hulpen, die alles zo soepel mogelijk lieten verlopen. ‘Leuk je te ontmoeten.’

‘Insgelijks. Bent u...’

Charles viel haar in de rede. ‘Wees een engel, Carol, en haal thee voor ons, wil je dat doen? Ik wil dit heerlijke wezen de Redmain-kamer laten zien. Geef ons een minuut of twintig, dan zijn we terug en drinken de thee hier op.’

‘Ja, meneer.’ Carol draaide zich om en liep naar buiten, Tippi volgde haar kwispelstaartend.

Daisy trok haar wenkbrauwen op. ‘De Redmain-kamer?’

‘Kom maar mee, dan wordt alles duidelijk.’

Charles’ ontembare levenslust had een grote aantrekkingskracht op Daisy uitgeoefend in een periode waarin haar eigen bestaan

somber en ellendig had geleken. Daar werd ze aan herinnerd nu hij haastig voor haar uit de trap op liep, gretig om alles met haar te delen, en haar hart zwol op van liefde. Hij had haar weer gelukkig gemaakt, zodat ze nieuwe zin had in het leven na het verdriet en de wanhoop waarin ze na de dood van haar vader was verzonken.

Met hem kon ik opeens weer alles zien wat het leven te bieden heeft.

Zijn enthousiasme was enorm aanstekelijk. Hij leek een hoop te weten over diverse onderwerpen, scheen overal geweest te zijn en zo'n beetje alles te hebben gezien wat er te zien was. Ook al was hij maar twaalf jaar ouder dan Daisy, hij had al verscheidene carrières achter de rug, had een aantal bedrijven opgezet en had in het buitenland gewoond.

En hij was getrouwd. Had kinderen gekregen. Was gescheiden.

Daar probeerde Daisy niet aan te denken. Iemand als Charles had onvermijdelijk bagage, dat begreep ze wel. Ze wist waarom zijn huwelijk op de klippen was gelopen en ze had James en Charlotte ontmoet, zijn kinderen in de tienerleeftijd. Het was misschien niet het ideale scenario, maar ze kon niets doen tegen de keuzes die haar hart maakte. Uiteindelijk had ze liever Charles en zijn bagage dan een mindere man met een schone lei. Het maakte deel uit van wat hem zo interessant maakte.

Zelfs nu ze de trap op liepen praatte hij honderduit over de restauratie van het huis nadat hij het had gekocht. Zoals van hem te verwachten was, had hij zo veel mogelijk geleerd over de periode waaruit het stamde, met name over de architectuur en de kunst, meubels en stoffen uit die tijd. Daarna had hij met de hulp van deskundigen en ambachtslieden het huis teruggebracht tot zijn oorspronkelijke pracht.

‘Ik heb gebruik gemaakt van plaatselijke houtsnijders, vergulders en specialistische kunstenaars,’ zei hij toen ze over het dikke tapijt door een gang liepen. ‘Gelukkig barst het in dit deel van de wereld van de fantastische mensen, het soort dat zijn leven wijdt

aan traditionele vaardigheden en monumentenzorg. Aha! Hij bleef met sprankelende ogen staan voor een dichte deur. 'Daar zijn we. Dit is de kostbaarste kamer in het huis. Het heeft jaren gekost om hem te maken tot wat hij nu is.' Hij legde zijn hand op de koperen deurknop. 'Ben je er klaar voor?'

'Ja, helemaal.' Ze glimlachte en vroeg zich af wat hij haar in vredesnaam wilde laten zien. 'We gaan ervoor.'

'Mooi zo.' Hij deed de deur open, ging naar binnen, zette een lichtschaakelaar om en verjoeg de duisternis met kleine, verborgen spotjes.

Daisy liep achter hem aan, nieuwsgierig en lichtelijk ongerust. De kamer was klein, niet veel groter dan een bergruimte, en had panelen van donker hout. Voor het raam hingen roodfluwelen gordijnen en het zonlicht werd buitengesloten door jaloezieën. Aan de muren getuigden oude schilderijen van zeeslagen en overal in het vertrek stonden mahoniehouten kisten met een glazen bovenkant, zorgvuldig verlicht door spotjes in het plafond. Midden in de kamer was een houten verhoging met een stoel erop, recht daarachter hing een groot olieverfschilderij van een oud schip met gehezen zeilen. Op het gouden plaatje op de lijst was HMS CYMBELINE te lezen. Naast het schilderij zag ze een marmeren buste van een nobel uitziende man met een driekantige steek op, en aan de andere kant was een oude, met leer beklede cilinder gemonteerd.

'Kijk.' Charles barstte van trots. Hij wuifde naar de kamer. 'Wat vind je ervan?'

'Het is... fantastisch.' Daisy liet niet merken dat ze enigszins verbaasd was. 'Wat een prestatie.'

Charles keek plechtig. 'Dit is allemaal met veel liefde bij elkaar gebracht. Een museum zou heel wat overhebben voor sommige van deze dingen. Moet je die stoel eens bekijken!'

Hij liep ernaartoe en Daisy volgde hem. De stoel, die eruitzag als een bijzonder zware eetkamerstoel, was van donker hout en had zandkleurig fluweel op de zitting en de armlenningen. De

rugleuning was uitvoerig besneden en toen ze dichterbij kwam, zag Daisy dat er letters op de bovenrand stonden.

‘Engeland verwacht van elke man dat hij zijn plicht doet,’ las ze hardop. ‘O, aha. Nelson. Trafalgar.’

‘Dat klopt.’ Charles keek vergenoegd. ‘Het oorspronkelijke bericht was dat Engeland erop vertrouwt dat elke man zijn plicht doet, maar Nelson werd overgehaald om “verwacht” te zeggen, want voor dat woord was al een vlaggensignaal, terwijl “vertrouwt erop” uitgespeld had moeten worden, dus dat zou langer hebben geduurd. Ze hebben de zin nog verder ingekort voor deze stoel. En kijk wat eronder staat...’ Hij wees het aan: CYMBELINE en daaromheen 21 OKTOBER 1805. ‘Dit is een herinnering aan het schip waarop mijn voorvader, Edward Redmain, bij Trafalgar kapitein was.’ Hij knikte naar de marmeren buste van de man met de driekantige steek. ‘Dat is hem. En dit huis is van hem geweest, hij heeft het gekocht met een deel van de buit. Daarom moest ik het gewoon hebben.’

‘Lieve hemel.’ Daisy was onder de indruk. ‘Dus dit was zijn stoel?’

‘Nou... Het kan zijn stoel zijn geweest. Er zijn er heel wat gemaakt als geschenk aan alle scheepsofficieren, ter herinnering aan hun aandeel in de slag. Hij zal er beslist een gehad hebben.’ Charles wees naar de leren cilinder aan de muur. ‘Maar dat is beslist zijn telescoop. En ik heb ook zijn schoengespen. En kijk hier eens, het bordje van zijn kerkbank in Westminster Abbey. Alle kapiteins hebben er een gekregen als beloning...’

‘Fantastisch!’ Ze was oprecht onder de indruk. ‘Geen wonder dat je zo trots bent.’

‘Edward Redmain was een echte held. En dat ik dit huis heb, dat ik er zelf in woon, met al zijn schatten om me heen, dat maakt me trots. Enorm trots.’ Charles had haar hand gepakt. ‘Ik hoop dat je dat begrijpt.’

‘Helemaal.’ Ze sloeg haar armen om hem heen. ‘Wat ben je toch een ongelooflijke man, Charles. Wat zou kapitein Redmain

onder de indruk en overweldigd zijn geweest als hij je nu kon zien, en alles wat je hebt gedaan om hem te gedenken!’

Hij tilde haar gezicht naar zich op en keek haar ernstig aan. ‘Het betekent zoveel voor me dat je dat zegt. Zodra we elkaar zagen, wist ik dat jij de vrouw bent van mijn dromen, en elke dag ben ik daar zekerder van. Schat, ik weet dat het heel snel gaat. We zijn pas zeven maanden bij elkaar, maar ik ben in mijn hele leven nog nooit ergens zo zeker van geweest. Ik hou van je en ik wil met je trouwen.’

Daisy staaarde hem aan en liet zijn woorden tot zich doordringen. Ze had erover nagedacht, erover gefantaseerd, er zelfs over gedroomd, maar ze had zich nooit echt voorbereid op het moment dat Charles haar ten huwelijk zou vragen. Ze voelde een golf van blijdschap, vermengd met een zekere rust, alsof ze na een lange reis thuis was gekomen. ‘O, Charles,’ fluisterde ze. Haar ogen sprongen vol tranen.

Hij keek meteen bezorgd. ‘Ga ik te snel? Heb ik het verknald? We kunnen wachten zolang je maar wilt.’

‘Nee.’ Ze omhelsde hem weer, heel krachtig, en inhaleerde het sandelhout en de muskus van zijn geurtje. ‘Het is volmaakt. Jij bent volmaakt. Het huis is volmaakt. We kunnen hier een gezin stichten, het is goddelijk. Een stel prachtige kinderen op deze prachtige plek.’

‘Dus je zegt ja?’ Opeens sloeg zijn stem over van emotie. ‘Ik hou zo veel van je. Dat weet je, hè?’

Ze knikte en kon even niets zeggen. Ze had het gevoel dat Charles de enige was op de hele wereld die de leegte kon vullen die haar vader had achtergelaten. Met hem kon ze de toekomst onder ogen zien en een gelukkig leven opbouwen, voor hen beiden en voor het gezin dat ze hoopte te krijgen.

‘Ja. En ik hou ook van jou. Natuurlijk wil ik met je trouwen.’

2

Tweëntwintig maanden later

Daisy kwam de trap af in haar paardrijklere en haar laarzen tikten luid op de marmeren vloer toen ze naar het laarzenhok liep. In haar haast botste ze bijna tegen Carol aan, die uit de keuken kwam met een dienblad met een koffiepot, een kannetje melk en kopjes.

‘Sorry!’ zei Daisy. ‘Ik zou rustiger moeten lopen, maar ik ga naar Phil. Hij heeft Milky mee naar buiten genomen voor wat lichaamsbeweging.’

‘Het geeft niet,’ zei Carol, ‘maar mag ik u heel even ophouden? Dat echtpaar is wat aan de vroege kant en meneer Redmain is met Steve naar de vijver gaan kijken.’

Ze keek Carol niet-begrijpend aan, maar toen wist ze het weer. ‘Je bedoelt het echtpaar dat komt praten over het huren van de King’s Head?’

Carol knikte. ‘Ze zitten met zijn tweetjes in de salon. Vindt u het erg om ze even gedag te zeggen tot meneer Redmain terugkomt?’

Daisy keek op haar horloge. ‘Ik heb nog een paar minuten, dus ik kan wel zoete broodjes bakken tot Charles er is. Kom, dan doe ik de deur voor je open.’

Ze liepen samen de hal door en Daisy ging achter Carol aan de salon in. Op de sofa’s zaten twee zenuwachtig ogende mensen tegenover elkaar, duidelijk niet op hun gemak. Daisy zeilde met

uitgestoken hand en een brede glimlach op haar gezicht naar de dichtstbijzijnde, een man.

‘Hoe maakt u het, ik ben Daisy Redmain. Het spijt me, mijn man is even opgehouden, maar hij komt eraan.’

De man sprong meteen overeind om haar de hand te schudden. Hij was een gezette kerel met een vrij rood gezicht, een kaal hoofd en een zware stoppelbaard. ‘Hallo. Helemaal geen probleem. Ik ben Wilf Tranter.’ Hij gebaarde naar de vrouw op de andere sofa. ‘Dat is mijn vrouw, Cathy.’

Daisy zag een vrouw van haar eigen leeftijd met sproeten over haar hele gezicht en een dikke bos kastanjebruin haar. Ze had moeite om overeind te komen uit de zachte, diepe sofa. ‘Blijf alsjeblieft zitten!’ zei Daisy snel. ‘Echt. We doen hier niet zo moeilijk.’

‘Dank u.’ De vrouw liet zich weer terugzakken. ‘Leuk u te ontmoeten, mevrouw Redmain.’

‘Alsjeblieft, zeg toch Daisy.’

‘Eh... ja.’ De vrouw keek onzeker, alsof het vrijpostig zou zijn om die naam te gebruiken, bijna alsof ze haar schattekoutje of honneponnetje zou noemen.

‘Ik weet het, het is een belachelijke naam. En ook niet mijn echte, moet ik eraan toevoegen. Mijn vader heeft me die bijnaam gegeven. Ik ben bang dat ik een echt vaderskind was en natuurlijk is de naam blijven hangen. Sinds ik een jaar of drie was noemt iedereen me Daisy, ik kan me niet anders herinneren. Alleen het hoofd van mijn school noemde me Anna en ik kreeg altijd te horen dat ik brutaal was als ik daar niet op reageerde!’

De anderen lachten beleefd, terwijl Carol koffie inschonk en de kopjes ronddeelde.

‘Wat is dit een prachtig huis,’ zei Cathy Tranter beleefd. Ze hield haar kop en schotel enigszins onhandig vast.

‘Dank je.’ Daisy ging in een van de leunstoelen zitten en knikte naar Carol om aan te geven dat die wel terug kon naar de keuken. ‘Daar heeft mijn man voor gezorgd. Hij heeft met liefde de

hele restauratie op zich genomen. We zijn hier dolgelukkig en ik weet zeker dat jullie de pub en het dorp geweldig zullen vinden.’

‘De pub ziet er prima uit,’ zei Wilf gretig. ‘Het is een heel mooie kans voor ons. Fantastische keuken.’

‘Iedereen lijkt erg vriendelijk,’ viel Cathy hem bij. ‘We hebben wat rondgelopen in het dorp en een paar heel aardige mensen ontmoet. Bij de winkel kwamen we een leuke vrouw tegen en zij heeft me alles verteld over de plaatselijke basisscholen en welke waarschijnlijk het beste is voor onze zoon, Ollie. Hij is nog maar drie, dus voorlopig gaat hij alleen naar de peuterspeelzaal, maar het zal niet lang duren voor we naar basisscholen moeten gaan kijken. Ik heb online al gezocht, maar er gaat niets boven de persoonlijke aanbeveling van een moeder die hier twee kinderen heeft grootgebracht.’

Daisy was meteen alert.

‘Ze heet Ingrid,’ ging Cathy verder. ‘Ze zei dat ze bij het hek van Charcombe House woonde. Kent u haar?’

Uitgerekend zij. Daisy aarzelde en haar handen prikten. ‘Nee, ik ben bang van niet.’

‘Niet?’ Cathy keek verbaasd. ‘Ze leek dit huis heel goed te kennen. Ze zei dat ze al zes jaar in het dorp woont.’

Daisy beet op haar lip en zei toen: ‘Hoor eens, ik kan het net zo goed vertellen. Als jullie de pub huren, komen jullie er toch snel genoeg achter. Ingrid is de ex-vrouw van mijn man.’

‘O!’ Cathy liep vuurrood aan en haar ogen werden groot van ontzetting. ‘Ik... ik had geen idee. Wat een blunder. Neem me alsjeblieft niet kwalijk.’

‘Maak je maar geen zorgen, het is helemaal niet erg. Echt niet. Ze is na de scheiding in het dorp blijven wonen, zodat haar kinderen dicht bij hun vader konden blijven, en dat vinden we allemaal prima. Mijn man en ik zijn pas anderhalf jaar getrouwd en ik heb Ingrid nog niet echt leren kennen. Waarschijnlijk hebben we allemaal het gevoel...’ Ze aarzelde, want nu was ze zelf niet op haar gemak.